

føres videre, den bør ramme alle højere Forberedelsesskoler, af hvad Navn nævnes kan her i Landet, og hvis man ikke har andre Midler til at faa disse Skoler til at forsvinde, skal man true dem med at fratage dem Statstilskuddet. Det maa blive Ministerens Sag, om han her vil tilkendegive de Hensigter, som han har med disse Skoler i Fremtiden, om han vil godkende, hvad Forfatteren i „Kolding Folkeblad“ har tillagt ham, eller om der er en anden bedre og fornuftigere Mening deri. Men skulde det være saa, at baade Forfatteren i „Kolding Folkeblad“ og jeg have været saa heldige at gætte Ministerens Mening, saa vil jeg rigtignok sige, at det er mit inderligste Haab, at Ministeren maa have Uheld med sig i den Krig, han saaledes vil føre imod den højere Forberedelsesskole her til Lands, at denne Skole vil sætte haardt imod haardt og besvare Trykket med et Modtryk. Det staar for mig som ganske klart, at tager man først ved at udrydde de højere Forberedelsesskoler Underlaget bort fra det højere private Skolevæsen i Danmark, saa gaar hele Resten sin Vej inden ret lang Tid. De højere private Skoler med deres Mellemkoler og Gymnasier kunne alene af økonomiske Grunde ikke bestaa i Fremtiden, dersom de ikke maa beholde deres Forberedelsesskoler, de blive saa for svagt befæstede, og saa dø de.

Og Grunden, hvorfor jeg maa ønske, at Ministeren maa have rigtig afgjort Uheld med sig, hvis han fortsætter paa den samme Vej, er den, at det nok om ikke lang Tid skal vise sig, hvor nødvendigt det er, at vi have højere private Skoler her i Danmark, nemlig naar Spørgsmaalet om konfessionelle eller konfessionsløse Skoler bliver brændende, og det vil ske om ikke ret lang Tid og vil gaa meget hurtigere, end de fleste her i Landet maaske tænke sig. Den offentlige Skole her i Danmark i sin højeste Form, de gamle Latin- og Realskoler, den fremtidige højere Almenskole, kaldes endnu konfessionel, men er paa bedste Veje til at blive konfessionsløs, og den er det allerede, i Grunden er det latterligt at kalde den konfessionel. Det kan ikke nytte at nægte det, at Afkristningen af de højere Skolers Lærerkorps skrider frem i Danmark fra Aar til Aar, og saaledes vil det sandsynligvis vedblive en rum Tid endnu. Det nytter nemlig ikke det allerbitterste, naar man i 28 ugentlige Timer i den højere Skole meddeler en Undervisning om alle Livets andre Forhold, som er

fuldstændig konfessionsløs og meddeles af et fuldstændig konfessionsløst Lærerkorps, at man saa ved Siden deraf har to stakels ugentlige Religionstimer, hvor der meddeles en konfessionel Undervisning i Religion og ikke andet. Jeg tror ikke, at det er for stærkt at sige, at den nuværende højere Skole er i sit Væsen konfessionsløs eller vil i alt Fald blive det, inden der er gaaet ret lang Tid. Det er i saa Henseende yderst betegnende, hvad der staar i den Betænkning om Undervisningen i Religion i den ny Mellemkole, som er fremkommen fra Professor N. A. Larsen. Det er et af de mærkeligste Aktstykker, som have set Lyset i de sidste Aar, og det er jo fremkommet under den højtærede Ministers Auspicer. Der staar deri nogle Ytringer, som man ved første Øjekast maatte forbavses over. Der staar omtrent saaledes — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg læse det op —: Det er naturligvis bedst, siger Professoren, at den, som underviser i Kristendom, selv er personlig Kristen, „men det maa tillige indrømmes, at naar han blot er gennemtrængt af Ærbødighed saavel for den Tro, der ved sin Virkning i Slægtens Historie virkelig fortjener Ærbødighed, som for Barnets Anlæg til at føle sig hjemme i Troen paa en almægtig Gud og Fader, behøver den rette Alvor og gode Aand ikke at mangle.“ Her er med det samme givet Afkald paa personlig Kristendom hos Religionslæreren som Forudsætning for, at han kan være Lærer i konfessionel Religion. Tænker man sig denne Tanke: Religionsundervisning uden personlig Kristendom, fremsat her i Danmark blot for en Snes Aar siden, saa ved jeg ikke, hvorledes Folk vilde have taget imod det, det vilde have forekommet Folk ganske utænkeligt. Og dog er det nu sket i dette Aar under den højtærede Kultusministers Auspicer. Nu er jeg slet ikke i Tvivl om, at naar Professor Larsen har skrevet saaledes, er det ud fra en dyb Bekymring for Fremtiden og maaske ogsaa ud fra en bitter Erfaring om Nutiden. Denne Betænkning er skreven som en Hjælp for ængstede Samvittigheder indenfor Lærerstanden. Det er jeg overbevist om, og derfor mener jeg, at det er godt og fornuftigt, at det er blevet skrevet. Jeg skulde derfor ikke have det allermindste imod, at denne Tanke blev akcepteret og ført videre, og jeg vil oven i Købet sige, at i de højere Skoler forekommer det mig at være det eneste betimelige, at det sker. Det vil sige, at det sker paa den Maade, at Reli-